

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

30 Δεκεμβρίου 2007

Κυριακή μετὰ τὴν Χριστοῦ γέννησιν (Ματθ. 1-1, 25)

«Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον... μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό».

Πρόσφυγες στὴν Αἴγυπτο ἀδελφοί μου· ἡ Θεοτόκος, ὁ Ἰωσήφ καὶ τὸ θεῖο βρέφος. Ταλαιπωρίες, κόπος, ἀγωνίες, θλίψεις, κίνδυνοι συνοδεύουν τὸν ἔρχομὸ στὸν κόσμον τοῦ Ἰησοῦ. Πολὺ ἐκφραστικὰ ὁ ἅγιος Τιμόθεος, πρεσβύτερος στὴν Ἀντιόχεια, γεμᾶτος δέος μπροστὰ καὶ σὲ αὐτὴ τὴ νέα συγκατάβαση τοῦ Ἐμμανουὴλ ἀναφωνεῖ: «Τίς μὴ θαυμάσῃ τὴν τοῦ Κυρίου συγκατάβασιν; Ἄνω ἐλεύθερος, κάτω ἐναπόγραφος καὶ πρόσφυγας. Ἄνω Υἱὸς καὶ κάτω δοῦλος. Ἄνω βασιλεὺς καὶ κάτω μισθωτός. Ἄνω πλούσιος καὶ κάτω ἐνδεής. Ἄνω προσκυνούμενος καὶ κάτω φορολογούμενος. Ἄνω θεϊκὸς θρόνος καὶ κάτω ἀγροικικὸν σπήλαιον. Ἄνω ὁ πατὴρ καὶ ἀκατάληπτος κόλπος καὶ κάτω ἀλογοτροφεῖον μικρὸν καὶ φάτνιον. Τίς μὴ θαυμάσῃ μεγάλα ἄνω πράγματα καὶ μικρὰ κάτω σπάργανα». Ἀλλὰ ἐπειδὴ «λύτρωσιν ἀπέστειλε Κύριος τῷ λαῷ αὐτοῦ» (ἀπὸ τὴν ὑμνολογία τῆς ἑορτῆς) τὸ παιδίον Ἰησοῦς «ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. 6, 2) Πάρ' ὅτι «ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν», γιὰ νὰ βροῦμε τὴν ἀλήθεια ἐμεῖς οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, ἐντούτοις ὁ Ἡρώδης ἀναζητεῖ τὸ παιδίον, τὸν Μεγάλον Ἐπισκέπτη, «τοῦ ἀπολέσαι αὐτό». Ἡ γέννησή Του κατατρόμαξε ἕνα βασιλιά. Ἡ φιλοδοξία του τὸν ὀδηγεῖ στὸ νὰ μισῇ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ θέλῃ τὸ θάνατό Του. Φοβᾶται μήπως τοῦ πάρει τὴν ἐξουσία. Εἶναι πραγματικὰ ἀνόητος καὶ μικρός, ἀφοῦ δὲν ἔχει τὴν στοιχειώδη λογικὴ νὰ καταλάβῃ τὴ μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας καὶ τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ ξαφνικοῦ θανάτου. Ζητεῖ ἀσφάλεια καὶ προχωρεῖ σὲ σφαγές, γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἀνασφάλειά του. Βέβαια γρήγορα «τεθνήκασιν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου». Ὁ Ἰησοῦς Βασιλεὺς εἰς τοὺς αἰῶνας ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐπεδίωξαν τὸν θάνατό Του πέθαναν οἱ ἴδιοι. Ἐπιδιώκει ὁ Ἡρώδης τὸ θάνατον Ἐκείνου ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ ἐμᾶς, ποὺ κατέβηκε στὴν γῆ, γιὰ νὰ ἀνεβροῦμε ἐμεῖς στὸν οὐρανόν, Ἐκείνου ποὺ φόρεσε τὴν ἀνθρώπινη φύσιν μας, γιὰ νὰ ἐνδυθοῦμε ἐμεῖς τὴν θεότητά Του. Ἐπιδιώκει ὁ Ἡρώδης τὸν θάνατον Ἐκείνου ποὺ καταδέχθηκε νὰ γίνῃ «υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», γιὰ νὰ γίνουμε ἐμεῖς παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνου ποὺ κατέβηκε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου οὔτε ποτάμια παγώνουν οὔτε ἄνεμοι φυσᾶνε οὔτε τὰ ἄνθη μαραίνονται, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ κανεὶς δὲν ἀρρωσταίνει, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὅπου δὲν ὑπάρχουν νεκροταφεῖα, γιὰτί κανεὶς ἐκεῖ δὲν πεθαίνει. Ζητεῖ «ἀπολέσαι τὸ παιδίον Ἰησοῦ» «ποὺ ζῆ ἐν πτωχείᾳ, ἀνατρέφεται ἐν ἀπλότητι». Ἐκεῖνον ποὺ δωδεκαετῆς

θα ἀποστομώση τοὺς διδασκάλους τοῦ Νόμου «γράμματα μὴ μεμαθηκώς» (Ἰωάν. 7, 15). Θέλει νὰ στερήσῃ ἀπὸ τὸν κόσμον Αὐτὸν ποὺ μὲ μόνον τὸν Λόγον Του θα ἐπιβάλλεται στὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, θα βαδίζῃ ἐπὶ τῶν κυμάτων, θα θεραπεύῃ τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς φάρμακα καὶ ἀμοιβή. Ἐκεῖνου πού, ἐνῶ ποτὲ δὲν συνεκρότησε στράτευμα οὔτε ἐξαπέλυσε στρατιῶτες, ὅμως ἔχει πλῆθος ἐθελοντῶν ποὺ Τὸν ἀκολούθησαν. Ἐβουλήθη νὰ ἀπολέσῃ Ἐκεῖνον ποὺ τελικὰ οὔτε αὐτὸς μπόρεσε νὰ βλάψῃ οὔτε ὁ σατανᾶς νὰ Τὸν πλησιάσῃ οὔτε ὁ θάνατος νὰ Τὸν καταστρέψῃ οὔτε ὁ τάφος νὰ Τὸν κρατήσῃ.

Ἄς παρακολουθήσουμε, ἀδελφοί, πῶς ὁ Ἰωσήφ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀγγέλου καὶ ὑπηρετεῖ τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Μὲ διακριτικὴ ὑπακοὴ καὶ σιωπῇ. Κάνει ἰδιαίτερον ἐντύπωση πῶς στὴν Ἁγία Γραφή δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος τοῦ Ἰωσήφ. Ἀναδεικνύεται ἔτσι ἡ συμβολὴ τῆς σιωπῆς στὴ διακονία τοῦ Λόγου. Τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἡσυχίας. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἀκουσθῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἂν δὲν βρισκόμαστε σὲ κατάστασιν σιωπῆς καὶ ἡσυχίας; Αὐτὴ εἶναι ἡ πρότασις τῆς Ἐκκλησίας στὴ σημερινὴ ἐποχὴ, ἐποχὴ δράσεως καὶ κινήσεως ποὺ στοχεύει στὴν ἀτομικὴ καὶ κοινωνικὴ εὐημερία δῆθεν. Σιωπὴ καὶ ἡσυχία μὲ τὸν Χριστό, γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ ἀλλοτριώσῃ μας, ποὺ ἔχει γίνῃ γιὰτὶ «σκοτώσαμε μέσα μας τὸν Χριστό». Μέσα σὲ ἕνα κλίμα ἡσυχίας, σιωπῆς καὶ ὑπακοῆς ὁ ἄνθρωπος ἐνοποιεῖται καὶ τότε ἡ δράσις του εἶναι ὑγιής. Τὸ παιδίον Ἰησοῦς, ἔτσι ὅπως τὸ βλέπουμε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Παναγίας μας, μᾶς ὁδηγεῖ στὴν σωτήρια σκέψιν ὅτι ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναζητοῦμε τὸν Χριστὸ ἔξω ἀπὸ τὴν Παναγία καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ὅπως Ἐκεῖνος κυοφορήθηκε στὴν μήτρα τῆς Παναγίας, ἔτσι καὶ ἐμεῖς πρέπει στὴν μήτρα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ στὴν μυστηριακὴ ζωὴ, νὰ ἀναγεννηθοῦμε πνευματικά, νὰ κυκλοφορῇ στὶς φλέβες μας Χριστός, νὰ ἔχουμε μέσα μας τὴν ὄντως ζωὴ. Νὰ λεγόμεσθε καὶ νὰ εἴμαστε ἀληθινὸι χριστιανοί.

Ἀδελφοί, τρεῖς στάσεις καὶ συμπεριφορὲς ἔχουν οἱ ἄνθρωποι ἀπέναντι στὸν Χριστό. Ἄλλοι σὰν τὸν Ἰωσήφ τὸν ὑπηρετοῦν μὲ διάκρισιν, ὑπακοή, ἡσυχία καὶ σιωπῇ. Ἄλλοι σὰν τὴν Θεοτόκον, Τὸν γεννοῦν, ἀφοῦ ἀφήνουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδιά τους νὰ κυφορεῖται Ἐκεῖνος, ὁ Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελος. Καὶ ἄλλοι σὰν τὸν Ἡρώδη ζητοῦν τὸ θάνατό Του. Ἐμεῖς ἀδελφοί, ποιά στάσις παίρνουμε;

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

[dkpdf-button]